

سخن هفته: طرح «حکومت مؤقت»، «مؤسسه رند» و آینده‌ی ساختار سیاسی در افغانستان

دموکراسی را جایی حکومت مردم و جایی هم حکومت قانون تعریف می‌کنند؛ اما جهت وارد نمودن این نظام سیاسی به افغانستان، پهلوی این‌که به نظر مردم افغانستان مراجعه نشد، داعیه‌داران و حاملین این نظام تا به امروز قادر نشدند که اکثریت مواد قانون اساسی خویش را تطبیق و یک حکومت مطابق به این قانون را - خالی از هر نوع تقلب و فساد- ایجاد نمایند. در تاریخ ۱۸ ساله‌ی این نظام وارداتی هیچ حکومتی مطابق به رأی اکثریت نتوانسته است شکل بگیرد و هیچ ماده‌ی -بجز ازین‌که کابل پایتخت افغانستان و ظاهرشاه بابای ملت است- تطبیق نشد. قانون اساسی در نظام بشری-دموکراتیک بسان قانون مادر است. کسانی که از اسلام رو گشتانده و به دموکراسی ایمان آوردند، پاس شیر مادر خویش را نیز نکردند؛ پس این‌ها در مقابل ارزش‌های اسلامی و خون میلیون‌ها افغان طبیعی‌ست که بطریق اولی بی‌پاس می‌شدند.

نظام امروز از بطن جامعه‌ی افغانی بر نخاسته و نه هم در تطابق به افکار و واقعیت‌های این جامعه می‌باشد. در روزهای نخستین این نظام در اتاق‌های واشنگتن توسط طراحان امریکایی طراحی گردید و توسط B-52 به سرنوشت افغان‌ها تحمیل کرده شد و امروز نیز که امریکا پس از سال‌ها جنگ در افغانستان به بحران مواجه شده است می‌خواهد دموکراسی خود را دَور زده و خلاف قانون اساسی که آن را دستاورد ۱۸ ساله حکومت افغانستان به کمک امریکا می‌خواند طرحی بسنجند بنام «حکومت مؤقت». بلی؛ برای امریکا و قُلدران غربی، دموکراسی یک ارزش است، اما منفعت با ارزش‌تر از آن.

حکومت مؤقت نه طرح حاکمیت‌های ضعیف و گِرو شده‌ی چون پاکستان و افغانستان است و نه هم از افراد و یا کدام گروه داخلی. اصلاً این همه در موقفی نیستند تا از آدرس مأموریت و غلامی خویش طرحی را برای آینده سیاسی امریکا در افغانستان طراحی نمایند. طرح حکومت مؤقت در امتداد سیاست خارجی و استراتژی امریکا در افغانستان و منطقه طراحی شده است. اولین بار این امریکایی‌ها بودند که آنرا در فضای رسانه‌یی پرتاب نمودند و با پخش نمودن طرح مدون «مؤسسه امریکایی رند» برای آینده سیاسی افغانستان، این بیشتر واضح گشت که طرح حکومت مؤقت از دهلیزهای مؤسسات و نهادهای حکومتی امریکا عبور نموده است.

کسانی که چنین نمی‌اندیشند سخت به بحران سطحی‌نگری آغشته اند؛ آن‌ها باید بدانند که حرف نخست را زور می‌زنند و صاحب فرمان همانی‌ست که صاحب نان باشد. امریکا به سرنوشت سیاسی افغانستان و جهان حاکم است و آینده سیاسی افغانستان را بیشتر از دید آینده‌ی موقف جهانی و منافع خود درین منطقه می‌بیند؛ و

طرح حکومت مؤقت در اصل طرحی برای آینده سیاسی، نظامی و اقتصادی امریکا درین جغرافیا می‌باشد.

آدرس مشخصی که نمی‌خواهد طراح اصلی حکومت موقت را به‌زبان گیرد حکومت اشرف‌غنی است. اشرف‌غنی باوجودی که در فضای سیاسی معلق باقی مانده و چهره اش بیشتر به غلامان رانده‌شده تغییر نموده است می‌خواهد با این اغواگری خود امتیاز سیاسی بدست آورد. او می‌خواهد تا آخرین لحظه‌ی عمر سیاسی خویش نشان دهد که ریسمان وفاداری امریکا را به گردن دارد. او برعکس، پاکستان و مخالفین داخلی خود را طراح اصلی حکومت مؤقت معرفی می‌کند تا باشد افکار عامه را -که ضد پاکستانی می‌باشد- به سوی خود جلب نماید. و همین‌گونه با این تیر تیم‌های مخالف انتخاباتی خود را نیز نشانه گرفته تا با استفاده ازین فرصت و قرار دادن آنها در صف هم‌سوئی با سیاست پاکستان، باشد ضربه‌ی را به آنها وارد کرده باشد.

حکومت نیم‌جان اشرف غنی درین رمق حیات خویش به موجودی می‌ماند که هنگام غرق شدن به هر خس و خاشاک دست می‌اندازد. او از یک‌طرف بقای سیاسی خویش را در خطر می‌بیند و از سوی دیگر -با وجود ذلالت و رانده شدن- چنان خود را احسان‌مند امریکا می‌داند که نمی‌خواهد/نمی‌تواند واقعیت‌های واضح را در مورد امریکا برای مردم افغانستان واضح‌تر بیان کند؛ و یا حد اقل به خداوندگار خویش شک نماید. پس مردم افغانستان باید بدانند؛ کسانی که حقایق آشکار را کتمان و پنهان می‌کنند و می‌خواهند آفتاب را در روز روشن بدزدند پس چه چیزهایی را در خفا که ندزیده باشند؟!

ناگفته نباید گذاشت که ایجاد حکومت مؤقت، برگذاری انتخابات و نظام جمهوری از همان نسخه‌های کهنه‌ی است که هیچ دردی را دوا نکرده و بُن‌بست سیاسی و اجتماعی را رقم زده است. این بُن‌بست تا زمانی ایجاد یک نظام مقتدر اسلامی به پایان نمی‌رسد؛ زیرا هر گروهی که از نظام اسلام سرپیچی و دوری کند، به سرنوشت رقت‌باری مواجه می‌شود و درمان این درد و رنج حاکم ساختن دین الله سبحانه و تعالی در جهان اسلام می‌باشد؛ نه حکومت موقت و برنامه‌های منسوخ شده.

یوسف ارسلان